

over, for nu har man jo lagt så meget arbejde i det, og det er et så vigtigt område, der peger frem.

Omvendt kan man også være glad for det, for det betyder jo, at så er der så almindelig tilslutning til de hovedlinjer, vi har fremlagt, siden man ikke har fundet grund til at diskutere dem særlig indgående.

Så jeg vil tage det som et udtryk for, at man er meget enig i hovedlinjerne. Det fremgår også af de to forslag til vedtagelse. Hvis ikke de fire ordførere under min første tale havde fundet på at lave en ekstra pind til sidst, havde de jo stort set været identiske.

Det vil sige, at man prøver at finde en modsætning ved at tage en gammel finanslovdebat op og klistre ind som sidste punkt på sit forslag til vedtagelse. Men det er så også i orden; man kan jo altid blive i fortiden. Men vi andre vil altså nu engang hellere fremtiden.

Derfor opfatter jeg disse sammenfald mellem de to vedtagelser sådan, at der er en bred enighed omkring linjen i regeringens politik i forbindelse med opfølgningen af Johannesburg. Der er fra enkelte sider så stillet nogle perspektiver op, som jeg godt vil kommentere. Hr. Jørn Jespersen stillede nogle spørgsmål: Hvad er strategien for at få de andre op på disse 0,7 pct., som EU har sat som sin målsætning at de skal op på? I 2006 skal de op på 0,39 pct., og jeg sagde i min tale, at der besluttede vi, at Kommissionen skal have en speciel opfølgings/overvågningsopgave, således at de hele tiden holder øje med, om landene bevæger sig fremad mod de 0,39 pct.

Den langsigtethed, som vi jo selvfølgelig er fuldstændig enig om, drejer sig altså om, at bistandspolitik og den opfølgning fra Johannesburg ikke kan gå sådan stop and go, stop and go, så her, og så dér, for så kommer der projekter i gang, som ikke føres igennem og ikke når at blive til ejerskab, så er de stoppet igen, og så er man gået i gang med noget andet. Vi skal jo ikke være stundesløse, for nu at tage Holbergs figur, hvor man hopper fra den ene opgave til den anden opgave og glemmer den første.

Derfor siger vi: Lad os nu lave en langsigtet bistandspolitik. Vi har strammet bistandspolitikken op i denne her regering, vi har samlet den omkring dens hovedmålsætninger. Det var det, vi sagde vi ville gøre, da vi kom til, og det gjorde vi.

Nu siger vi, at nu vil vi lave et langsigtet perspektiv baseret på de hovedlinjer, som vi har lagt for bistandspolitikken, og der vil vi så lægge

disse femårsplaner, som selvfølgelig vil være rullende, men som derved gradvis – gradvis netop for ikke at droppe tingene i utide – kan dreje midlerne derhen, hvor vi siger, at her er hovedindsatsområdet for Danmark.

Jeg har også som konservativ ordfører i udviklingspolitik kritiseret den daværende regering for, at man smurte alt for tyndt på over for alt for stort et stykke brød. Hvis man smører meget tyndt på over et stort stykke brød, ender det altså med, at nogle områder overhovedet ikke får noget på eller får så lidt på, at det overhovedet ikke har nogen virkning.

Det føler jeg var tilfældet med den tidligere regerings politik, at man var alle vegne, fordi man automatisk fik flere penge i kassen på grund af bruttonationalproduktets stigning. Det vil sige, at så havde man selvfølgelig et problem med, hvor man skulle lægge pengene, og så kunne man finde det ene og det andet og det tredje og det fjerde sted. Sådan kan det jo ikke blive ved.

Derfor strammede vi op, det var grunden til opstramningen, og som det er blevet sagt, så ligger 2003 på samme niveau som 2002, men med pris- og lønregulering. Det er så det, der bliver det langsigtede perspektiv, som det skal tages ud fra.

Kl. 14.20

Hr. Jørn Jespersen sagde også, at han tilbød sig til et samarbejde, og det siger jeg ja tak til, idet jeg forstår, at hr. Jespersen siger, at o.k., når vi så har lagt beløbet fast, så lad os så snakke om, hvordan vi kvalitativt kan udvikle det, i stedet for at blive ved med at tage en gammel diskussion. Jamen det er jo simpelt hen et spørgsmål om mandjævning, hvem der har flest mandater, og så er den debat overstået.

Derfor er jeg også lidt skuffet over, at de partier, som gerne vil være med i bistandspolitikken, ikke her har ønsket at være med i et fælles forslag til vedtagelse, når man er så tæt på hinanden, i stedet for at tage et fortidigt slag. Det havde været betydelig klogere at gå sammen og derved få indflydelse på udmøntningen. Men så klog var oppositionen ikke, den ønskede at markere et enkelt fortidigt uenighedspunkt.

Så jeg synes ikke, det er rigtigt, som hr. Jørn Jespersen siger, at der kun er kvalitet ved at samarbejde med de fire partier, der står uden for den bistandspolitiske flertalspolitik.

Dansk Folkeparti holdt jo også en tale, som var præget af vilje til at gå ind og skabe en konstruktiv bistandspolitik. Det gjorde hr. Dohr-